

retsplejelovens betingelser for at være dommer, skal efter udkastet danne det bærende element i retten. De foreslås unddraget tilsyn fra folketingets ombudsmand, idet reglerne i lov om rettens pleje §§ 48-50 om den særlige klageret i stedet gøres anvendelige. Lægmandselementet foreslås bevaret i et vist omfang, idet finansministeren skal beskikke et antal retsmedlemmer, der repræsenterer erhvervene og lønmodtagerne, til i visse tilfælde at deltage i sagernes afgørelse.

Efter lovudkastet vil der blive stillet betydeligt større krav til klagens indhold end hidtil, og sagens oplysning vil i væsentligt højere grad end nu påhvile klageren (eller dennes procesrepræsentant, især en advokat eller revisor) og ligningsmyndighederne, i første række repræsenteret af ligningsdirektoratet.

Justitsministeriets lovfædning, der har gennemgået udkastet, har givet udtryk for, at det utvivlsomt er vigtigt at tage hensyn til retssikkerhedssynspunkter, når organisationen og proceduren for et organ med landsskatterettens kompetence skal fastlægges. Det findes også rigtigt, at det til en vis grad bør ske, ved at den administrative proces i landsskatteretten tilnærmes den almindelige retspleje. Det giver dog anledning til væsentlige betænkeligheder, at dette formål søges opnået ved at overføre reglerne i loven om rettens pleje og ved at anvende dennes betegnelser. Lovfædningen er endvidere betænkelig ved, at der sikres rettens faste medlemmer en vis personlig uafhængighed, fordi der herved sker en fravigelse af tjenestemandsløvgivningens almindelige regler. Som særlig betænkeligt er det endeligt fremhævet, at den særlige klagerets myndighedsområde efter udkastet skal udvides til også at omfatte landsskatterettens faste medlemmer. Herved bliver de unddraget folketingets ombudsmands indseende. Det er anført, at den særlige klageret efter sin sammensætning må anses for mindre egnet til at behandle disciplinærsager mod rettens faste medlemmer — skatteretsdommerne —, idet ingen medlemmer af klageretten kan forudsættes at have nærmere kendskab til landsskatterettens arbejdsform eller til de krav, som under hensyn til denne arbejdsform må stilles til skatteretsmedlemmerne. Justitsministeriet har herefter udtalt sig imod, at den særlige klageret skal beskæftige sig med sager vedrørende tjenestemand i landsskatteretten.

Regeringen tillægger det væsentlig betydning, at landsskatteretten organiseres på en sådan måde, at dens behandling af klagerne ikke med rimelighed kan give anledning til kritik. Der må imidlertid lægges afgørende vægt på, at de skattelignende myndigheder (de kommunale, skatterådene, ams-

skatterådene og ligningsdirektoratet med ligningsrådet) er således udbygget, at de vil være i stand til at løse de opgaver, det efter lovudkastet vil påhvile dem at udføre. De statslige skattelignende myndigheder med lokalt virke er ikke i deres nuværende skikkelse indrettet derpå, og statens ligningsdirektorat vil ikke uden betydelig udvidelse eller tilsidesættelse af andre påtrængende opgaver kunne påtage sig at virke som forudsat i udvalgets lovudkast. Det må herved tages i betragtning, at der med de senere års omfattende nye lovgivning på skatteområdet er lagt store byrder på de skattelignende myndigheder. På denne baggrund og under hensyn til de betænkeligheder af mere principiel karakter, som justitsministeriets lovfædning har givet udtryk for, finder regeringen, at en ændring af landsskatterettens organisation bør ske uden afgørende brud med den hidtidige opbygning.

Som led heri bør det fastholdes,

at adgangen til at klage bør stå åben uden større formaliteter i lige så vidt omfang som hidtil,

at det fortsat skal være en opgave for landsskatteretten at drage omsorg for, at sagerne bliver behørigt oplyst, således at klagerne ikke skal føle sig henvist til at anvende særlige procesrepræsentanter,

at klagesagerne fortsat finder deres afgørelse under et samvirke mellem særligt sagkyndige og et lægmandselement,

samt at folketingets ombudsmands indseende med landsskatterettens virke bevares.

Dette udelukker ikke, at reglerne om landsskatteretten bliver ændret med det formål at få udbygget garantiene for, at klagebehandlingen sker på betryggende måde. Det vil ved overvejelserne herom være naturligt i særlig grad at søge gennemført de reformer, om hvis ønskelighed der har været enighed i udvalget.

Der er ikke efter de gældende regler fastsat noget gebyr for at klage til landsskatteretten. Det lader sig ikke bestride, at dette i et vist omfang kan have medført ubegrundede eller mindre velbegrundede klager. Det har derfor været overvejet at indføre en klageafgift, der dog skulle tilbagebetales, hvor klageren fik helt eller delvis medhold. Uanset den sagsbegrænsende virkning, en klageafgift kunne have, er der imidlertid ikke fundet fuldt tilstrækkelig anledning til at bryde afgørende med den almindelige ordning her i landet, hvorefter forvaltningen, herunder langt de fleste ankenævns, stilles til borgerens rådighed, uden at der skal betales derfor.

Det er anført mod den gældende ordning, at der ikke er ligestilling mellem klageren og ligningsmyn-